

PARADA LITERÀRIA

PETIT ATLETA

Falten uns minuts per les cinc de la tarda. En Jaume Riera ja seua a primera fila, esguardant les portes que evocuen companys de viatge als carrers d'una Lleida freda i emboirada. S'hi atansa en Ramon Berga que va a buscar la neta a tennis i, com de costum, comparteixen un trajecte farcit de batalles de joventut, algunes certes i d'altres no.

En arribar a la parada del Pont Vell, en Berga comenta: "Guaita aquest xiquet quines presses! Ni mira per on passa, no entendre mai per què aquests nens sempre han de córrer!".

En Lluís puja a l'autobús esbufegant, la vermellor al seu rostre evidencia el fred i l'esforç de la cursa. Cerca amb la mirada un lloc lliure i per fi reposa. Sembla que ha estat un dia esgotador per tothom, el cansament es respira en l'ambient de manera gairebé tangible.

En Jaume fa un intent per encetar una conversa amb el vailet, nota que està nerviós i es pregunta si necessita alguna cosa. El nen dibuixa un somriure que intenta amagar les seves preocupacions, li diu que es troba bé i mira per la finestra. A fora, la il·lusió del Nadal s'escampa pels carrers i els llums de colors es reverberen en els seus ulls, però aquests ja no brillen.

Els dies passen i cada tarda, l'escena és la mateixa. En Lluís corre i corre, en Jaume sap que amaga un secret i sempre que pot es seu al seu costat, com si fos casualitat. Al llarg de setmanes els minuts que comparteixen junts es van sumant i, poc a poc, la confiança creix entre els dos passatgers fins que, finalment, en Lluís ho confessa tot.

Cada dia al sortir de l'escola corre fins la parada per agafar el primer autobús i així, evitar trobar-se amb tota la colla de brètols que li fan la guitza. Camises estripades, llibres per terra, pedrades,

empentes, crits, burles... L'angoixa l'atrapa i només li queda córrer.

Quan puja, sent com diverses persones que ni tan sols coneix, el protegeixen sense saber-ho. En Jaume li dona els consells que donaria el millor avi del món. Aquell vespre gelat, dins d'un autobús, el caliu del Nadal abrigo les pors d'un nen espantat.

L'hivern avança i un dijous de gener, en Lluís no apareix. A dins, l'avi es preocupa fins que a través del vidre, troba el somriure del nen que s'obre pas entre la boira. Camina tranquil·lament, xerrant i compartint rialles enjogassades amb uns amics.

Perdrà el primer autobús, ja no té pressa.

En Jaume sospira, tot sembla més buit que mai. Mira el rellotge i decideix que pot fer una altra volta, de fet, no va enlloc i a casa ningú l'espera. Qui sap si a la següent parada pujarà algú que, com en Lluís, necessita un company de viatge.

Una llàgrima continguda delata l'emoció del moment en veure que, el seu petit atleta, deixa de córrer i fa front als seus malsons.

Nom i cognoms: MAR FILLAT FAIDELLA

Escola: Col·legi el Carme

Curs: 4t ESO

Categoria: 4

